

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Marianny Reiffovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu: **M.**, bytom **B.**, zastúpený *advokátom* JUDr. *P.*, Advokátska kancelária v **B.**, **Č.**, proti žalovanému: **Inšpektorát práce Prešov**, Konštantínova č. 6, Prešov, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 15. októbra 2008, č. OČ 25/2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 3S 41/2008-50 zo dňa 18. decembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 3S 41/2008-50 zo dňa 18. decembra 2009 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, uvedené v úvodnej časti tohto rozsudku, z dôvodu, že týmto rozhodnutím bol ukrátený na svojich právach v dôsledku porušenia zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej službe“). Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd z obsahu pripojeného administratívneho spisu žalovaného správneho orgánu mal preukázané, že žalovaný preskúmaným rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu proti rozhodnutiu Vedúceho služobného úradu Inšpektorátu práce Prešov zo dňa 21.12.2005 č. OČ 25/2005, ktorým rozhodnutím bol so žalobcom skončený štátnozamestnanecký pomer podľa § 40 ods. 2, písm. b/ zákona o štátnej službe a rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil; predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu – Generálny inšpektor práce Národného inšpektorátu práce Košice zo dňa 13.3.2006 č. S/2006/00262 bolo na základe

žaloby žalobcu zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k. 1Sžo 100/2007 zo dňa 27.5.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 1S 89/2006-29 zo dňa 17.4.2007 a vec bola vrátená odvolaciemu správne mu orgánu na ďalšie konanie; žalovaný správny orgán ako odvolací doplnil dokazovanie v intenciách názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a to doložil systematizáciu schválenú MPSVaR SR zo dňa 29.11.2005, podľa ktorej pre služobný úrad - Inšpektorát práce Prešov, od 1.1.2006 došlo k zníženiu celkového počtu štátnozamestnaneckých miest o 11, pričom došlo k zrušeniu 2 štátnozamestnaneckých miest v platovej triede 8 – hlavný radca, krajský radca a od 1.1.2006 nedisponoval tento služobný úrad žiadnym voľným štátnozamestnaneckým miestom, ďalej si vyžiadal stanoviská od ďalších 7 služobných úradov inšpektorátov práce v rámci Slovenskej republiky k možnosti zamestnať žalobcu trvalým preložením, z ktorých vypláva, že v dôsledku zníženia štátnozamestnaneckých miest v ich služobných úradoch, nemôže ani takto realizovať u žalobcu trvalé preloženie v inom služobnom úrade toho istého odboru štátnej služby, vyžiadal si stanovisko od služobného úradu – Slovenská obchodná inšpekcia a zo stanoviska ústrednej riaditeľky, vedúcej služobného úradu Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave zo dňa 9.9.2008 zistil, že trvalé preloženie štátneho zamestnanca podľa príslušných ustanovení zákona o štátnej službe s účinnosťou od 1.1.2006 nebolo možné z dôvodu obsadenia všetkých štátnozamestnaneckých miest, ďalej požiadal listom zo dňa 8.9.2008 o stanovisko služobný úrad Okresný súd v Prešove v odbore 2.06 justícia, z ktorého stanoviska vyplýva, že od 1.1.2006 tento služobný úrad nedisponoval žiadnym voľným štátnozamestnaneckým miestom; žalovaný správny orgán po doplnení dokazovania v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu SR odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu práce Prešov zo dňa 21.12.2005 potvrdil; z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že žalovaný opätovne dospel k názoru, že boli splnené zákonné podmienky pre zrušenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom podľa § 40 ods. 2, písm. b/ zákona o štátnej službe z dôvodu, že v dôsledku systematizácie MPSVaR SR z 29.11.2005 došlo k zníženiu štátnozamestnaneckých miest v služobnom úrade a pre nedostatok voľných miest nebolo možné ho zamestnať v služobnom úrade ani v inom služobnom úrade, neprihliadol ani na námietku žalobcu, že v čase od 7.5.2004 bol zaradený mimo činnnej štátnej služby z dôvodu uvedeného v § 27 písm. i/ zákona o štátnej službe, pretože zaradením zamestnanca mimo činnnú štátnu službu sa nemení druh štátnej služby ani jeho funkcia a na štátneho zamestnanca zaradeného mimo činnnú štátnu službu podľa § 27 písm. i/ sa nevzťahuje osobitná ochrana pred skončením štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b/ tohto zákona, keďže právna skutočnosť, zrušenie štátnozamestnaneckého miesta, nastala skôr ako pominul dôvod zaradenia štátneho zamestnanca mimo činnnej štátnej služby, resp. ako vznikol dôvod pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 5 uvedeného zákona a právny dôvod pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2, písm. b/ bol daný a takéto skončenie nemožno považovať za predčasné.

Podľa názoru krajského súdu doložením systematizácie schválenej Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky zo dňa 29.11.2005 žalovaný preukázal, že nemal možnosť žalobcu trvale preložiť v tom istom služobnom úrade do iného odboru, ani v tom istom služobnom úrade v tom istom odbore štátnej služby, ak sa mu zmenil opis štátnozamestnaneckého miesta, pretože od 1.1.2006 nedisponoval žiadnym voľným štátnozamestnaneckým miestom a doplnením dokazovania, vyžiadanim si stanoviska od ďalších 7 služobných úradov inšpektorátu práce v rámci Slovenskej republiky preukázal aj to, že nemal možnosť žalobcu preložiť ani v inom služobnom úrade toho istého odboru štátnej služby, pretože nedisponovali voľným štátnozamestnaneckým miestom v tom istom odbore a vyžiadanim si stanoviska od Slovenskej obchodnej inšpekcie v Prešove a Okresného

súdu v Prešove, mal preukázané, že nebolo možné žalobcu preložiť v inom služobnom úrade v inom odbore štátnej služby. Na námietky žalobcu uvedené v žalobe neprihliadol.

Krajský súd dospel k záveru, že žalovaný sa dôsledne riadil záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a doplnil dokazovanie v naznačenom smere v súlade s § 138 ods. 5 zákona o štátnej službe v znení účinnom k vydaniu rozhodnutia, v napadnutom rozhodnutí sa v potrebnom rozsahu vypořiadal s námietkou žalobcu týkajúcou sa nepreukázania, že došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta hlavný radca – inšpektor práce v stálej štátnej službe a k zníženiu mzdových prostriedkov, ako aj že žalobca nevykonával funkciu hlavný radca z dôvodu, že bol postavený mimo činnú štátnu službu, s ktorou argumentáciou žalovaného sa v celom rozsahu stotožnil. Mal za to, že žalovaný rozhodol v súlade so zákonom, ak po doplnení dokazovania odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie zo dňa 21.12.2005 potvrdil.

Krajský súd konštatoval, že pokiaľ žalobca namietal, že o odvolaní rozhodol ten istý orgán, takýto postup vyplýva z ustanovenia § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe platného a účinného ku dňu vydania rozhodnutia (18.10.2008), podľa ktorého odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie, keďže v prechodných a záverečných ustanoveniach sa neuvádza, že konanie začaté pred novelou sa dokončí podľa doterajších predpisov.

Žalobu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. ako nedôvodnú zamietol.

Rozhodovanie o náhrade trov konania krajský súd odôvodnil podľa § 250k ods. 1 O.s.p. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal, pretože žalobca bol v konaní neúspešný a žalovaný nemá zo zákona právo na náhradu trov konania.

Proti rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil a žalobe vyhovel, alternatívne, aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za nesprávne, pretože súd nesprávne vyhodnotil splnenie povinnosti správneho orgánu postupovať podľa § 250j ods. 6 O.s.p. v súlade s právnym názorom súdu vyjadreným v rozsudku o žalobe proti rozhodnutiu správneho orgánu, ktorý bol pre neho záväzný. Dôvodil, že žalovaný si povinnosť nesplnil a dokazovanie v potrebnom rozsahu nevykonával, pretože síce čiastočne doplnil dokazovanie v naznačenom smere, avšak iba dopytom na Slovenskú obchodnú inšpekciu v Prešove a na Okresný súd v Prešove, ostatné služobné úrady, ktoré v zmysle rozhodnutia NS SR prichádzali do úvahy, žalovaný neoslovil, preto nesplnil podmienku zistenia neexistencie vhodných miest na preloženie žalobcu. Vytýkal žalovanému, že si nevyžiadal stanovisko od služobných úradov, ktoré navrhoval, napr. Úrad práce v Poprade. Pre posúdenie zákonnosti rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru považoval za rozhodujúce posúdenie otázky, či žalovaný pred vydaním rozhodnutia skúmal existenciu voľných miest, teda či naplnil zákonný postup, ktorého dodržanie je hmotnoprávnou podmienkou platnosti rozhodnutia žalovaného. Uviedol, že žalovaný ako odvolací správny orgán pochybil, keď zisťoval existenciu voľných štátnozamestnaneckých miest iba vo sfére pôsobnosti jeho služobného úradu a nie vo všetkých služobných úradoch podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe v intenciách rozhodnutia NS SR, čo má za následok nezákonnosť jeho rozhodnutia.

Namietal, že žalovaný a tiež súd prvého stupňa sa nedostatočne vysporiadali s jeho námietkou, že v systematizácii schválenej MPSVaR SR zo dňa 29.11.2005 sa výslovne neuvádza zrušenie štátnozamestnaneckého miesta - hlavný radca, inšpektor práce v stálej štátnej službe a že by došlo k zníženiu mzdových prostriedkov určených pre štátnych zamestnancov, hoci to je základným zmyslom systematizácie, a teda v danom prípade nedošlo skutočne k rozhodnutiu o zrušení miesta žalobcu.

Ďalej dôvodil, že žalovaný ako aj prvostupňový súd pochybili, keď odmietli jeho námietku, že v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nevykonával funkciu hlavný radca, inšpektor práce a nevykonával ani žiadnu činnosť v zmysle opisu činností štátnozamestnaneckého miesta.

Vytýkal súdu prvého stupňa, že sa vo svojom rozsudku nijako nevysporiadal s jeho tvrdeniami uvedenými aj v odvolaní pod bodmi 2/ až 4, čo robí jeho rozhodnutie nepreskúmateľným. Považoval za nedostačujúce konštatovanie súdu prvého stupňa, keď v odôvodnení rozsudku uviedol, že správny orgán posúdil vec správne a súd sa s jeho závermi stotožňuje. Poukázal na to, že ustanovenia prvej a druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku takýto postup neumožňujú a preto súd pri rozhodovaní o žalobe proti rozhodnutiu správneho orgánu musí vysloviť vlastný právny názor a riadne ho s poukazom na tvrdenia účastníkov konania aj odôvodniť a to v rozsahu, aký vyžaduje zákon v ust. § 157 ods. 2 O.s.p..

Žalovaný vo vyjadrení sa k odvolaniu navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Uviedol, že v odvolacom konaní sa vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu, dôsledne sa riadil stanoviskom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a preto považuje svoje rozhodnutie za zákonné. Nesúhlasil s dôvodmi žalobcu uvedenými v jeho odvolaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa ust. § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 10 ods. 2 preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce v rozsahu odvolania v zmysle ust. § 246c v spojení s §§ 211 a nasl. a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a odvolanie žalobcu zamietol, ktorými rozhodnutiami bol skončený štátnozamestnanecký pomer žalobcu podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe, a preto odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného a súčasne rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a konania, ktoré týmto rozhodnutiam predchádzali, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal s námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmacieho konania v danej veci bolo posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného a v rámci tohto konania posúdenie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu prvého stupňa, ktorými rozhodnutiami bol skončený štátnozamestnanecký pomer žalobcu v intenciách zákona o štátnej službe.

Podľa § 40 ods. 2, písm. b/ zákona o štátnej službe v prípravnej štátnej službe, v stálej štátnej službe alebo v dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov: zrušenia jeho štátnozamestnaneckého miesta v systemizácii, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4; v tom prípade sa štátnemu zamestnancovi poskytne náhrada vo výške dvojnásobku jeho funkčného platu, a ak štátnozamestnanecký pomer štátneho zamestnanca trval dlhšie ako dva roky, poskytne sa mu náhrada vo výške

trojnásobku jeho funkčného platu; to neplatí, ak ide o štátneho zamestnanca podľa § 25 ods. 2 písm. c).

Podľa § 12 ods. 1 zákona o štátnej službe systemizácia podľa tohto zákona je počet štátnozamestnaneckých miest štátnych zamestnancov v rozpočtových kapitolách a v ich rámci v služobných úradoch alebo v skupinách služobných úradov.

Podľa § 13 ods. 1 zákona o štátnej službe vedúci úradu je povinný sledovať, zabezpečiť a dodržiavať plnenie schválenej systemizácie, oznamovať Úradu pre štátnu službu obsadenie štátnozamestnaneckého miesta v služobnom úrade a uvoľnenie štátnozamestnaneckého miesta v služobnom úrade; to sa nevzťahuje na vedúcich služobných úradov uvedených v § 7 ods. 1 písm. b) a g) a na vedúceho služobného úradu, ktorým je ministerstvo zahraničných vecí.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe štátneho zamestnanca možno s jeho súhlasom trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby, do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby alebo do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby a v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis štátnozamestnaneckého miesta.

Podľa § 28 ods. 3 zákona o štátnej službe v čase zaradenia mimo činnnej štátnej služby je štátny zamestnanec povinný dodržiavať povinnosti štátneho zamestnanca okrem povinnosti vykonávať štátnu službu.

Podľa § 125 ods. 1, 2 zákona o štátnej službe **konanie vo veciach štátnozamestnaneckého pomeru (ďalej len „konanie“) sa vzťahuje na veci týkajúce sa vzniku, zmeny a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Na konanie podľa odseku 1 sa vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, ďalej len „Správny poriadok“), ak tento zákon neustanovuje inak.**

Podľa § 126 zákona o štátnej službe **orgánom príslušným na konanie a rozhodovanie v prvom stupni je vedúci úradu vo veciach** vymenovania do štátnej služby a vzniku štátnozamestnaneckého pomeru, zmeny štátnozamestnaneckého pomeru a **skončenia štátnozamestnaneckého pomeru.**

Podľa § 138 ods. 1 zákona o štátnej službe **odvolacím orgánom je vedúci úradu, ktorý rozhoduje na základe stanoviska poradnej odvolacej komisie.**

Podľa § 32 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správnomu orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Odvolací súd v danej veci dospel k záveru, že žalovaný správny orgán v preskúmvanej veci postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, jeho rozhodnutie je skutkovo správne a v súlade so zákonom, z ktorých dôvodov súd prvého stupňa rozhodol v danej veci skutkovo a právne správne, keď žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Odvolačný súd z predloženého spisového materiálu súdu prvého stupňa, súčasť ktorého tvoril administratívny spis zistil, že Inšpektorát práce v Prešove – služobný úrad žalobcu dňa 21.12.2005 vykonal osobný pohovor so žalobcom, o čom bola spísaná zápisnica, z ktorej vyplýva, že predmetom osobného pohovoru bolo oboznámenie žalobcu s novou systematizáciou (schválenou MPSVaR dňa 29.11.2005, doručenu služobnému úradu dňa 9.12.2005), v rámci ktorej dochádza s účinnosťou od 1.1.2006 k zrušeniu jeho systemizovaného štátnozamestnaneckého miesta v rámci štátnej služby, zároveň bolo žalobcovi oznámené, že zmena systematizácie bola prerokovaná aj so zástupcami odborového hnutia a vzhľadom k tomu, že nedochádza k jeho trvalému preloženiu v rámci štátnej služby, má nárok na uplatnenie si finančných nárokov v zmysle zákona o štátnej službe; žalobca sa do zápisnice nijak nevyjadril a túto odmietol podpísať; vedúci služobného úradu Inšpektorátu práce Prešov rozhodnutím zo dňa 21.12.2005 č. OČ 25/2005 rozhodol o skončení štátnozamestnaneckého pomeru žalobcu odvolaním podľa § 40 ods. 2, písm. b/ zákona o štátnej službe; proti uvedenému rozhodnutiu sa odvolal žalobca, nesúhlasil so skončením štátnozamestnaneckého pomeru a namietal, že v systematizácii sa výslovne neuvádza zrušenie štátnozamestnaneckého miesta – hlavný radca, inšpektor práce v stálej štátnej službe, ďalej, že v dôsledku toho, že rozhodnutím vedúceho služobného úradu s účinnosťou od 7.5.2004 bol zaradený mimo činnnej štátnej služby, funkciu hlavný radca, inšpektor práce v zmysle zákona o štátnej službe a v zmysle opisu činností štátnozamestnaneckého miesta nevykonával a súčasne namietal, že vedúci služobného úradu pred ukončením štátnozamestnaneckého pomeru nezvážil možnosť jeho preradenia na iný služobný úrad postupom podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe; predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu – Generálny inšpektor práce Národného inšpektorátu práce Košice zo dňa 13.3.2006 č. S/2006/00262 bolo na základe žaloby žalobcu zrušené rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č.k 1Sžo 100/2007 zo dňa 27.5.2008 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č.k. 1S 89/2006-29 zo dňa 17.4.2007 z dôvodu, že dokazovanie pred správnymi orgánmi nebolo dostatočne zamerané na objasnenie splnenia povinnosti vyplývajúcej služobnému úradu z § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe v nadväznosti na § 29 ods. 4, pričom splnenie tejto povinnosti je treba v zásade považovať za hmotnoprávnu podmienku zákonnosti rozhodnutia o skončení štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2, písm. b/; žalovaný správny orgán ako odvolací orgán doplnil dokazovanie v intenciách názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to doložil systematizáciu schválenú MPSVaR SR zo dňa 29.11.2005, podľa ktorej pre služobný úrad - Inšpektorát práce Prešov, od 1.1.2006 došlo k zníženiu celkového počtu štátnozamestnaneckých miest o 11, pričom došlo k zrušeniu 2 štátnozamestnaneckých miest v platovej triede 8 – hlavný radca, krajský radca a od 1.1.2006 nedisponoval tento služobný úrad žiadnym voľným štátnozamestnaneckým miestom, ďalej si vyžiadal stanoviská od ďalších 7 služobných úradov inšpektorátov práce v rámci Slovenskej republiky, z ktorých vyplývalo, že v dôsledku zníženia štátnozamestnaneckých miest v ich služobných úradoch, nedisponovali voľným štátnozamestnaneckým miestom, súčasne si vyžiadal stanovisko od iných služobných úradov a to od služobného úradu – Slovenská obchodná inšpekcia a zo stanoviska ústrednej riaditeľky, vedúcej služobného úradu Ústredného inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave zo dňa 9.9.2008 vyplýva, že nemá možnosť zamestnať dotknutého zamestnanca, ďalej požiadal listom zo dňa 8.9.2008 o stanovisko služobný úrad Okresný súd v Prešove v odbore 2.06 justícia, z ktorého vyplývalo, že od 1.1.2006 nedisponoval žiadnym voľným štátnozamestnaneckým miestom; žalovaný správny orgán po doplnení dokazovania v intenciách rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preskúmaným rozhodnutím opätovne odvolanie žalobcu zamietol a prvostupňové rozhodnutie Inšpektorátu práce Prešov zo dňa 21.12.2005 potvrdil; z odôvodnenia jeho rozhodnutia vyplýva, že

žalovaný dospel k názoru, že boli splnené zákonné podmienky pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so žalobcom podľa § 40 ods. 2, písm. b/ zákona o štátnej službe, keďže v dôsledku systematizácie došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta hlavný radca, inšpektor práce a nezistil možnosť trvalého preloženia žalobcu podľa § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe.

Predpokladom skončenia štátnozamestnaneckého pomeru so štátnym zamestnancom odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe je zrušenie jeho štátnozamestnaneckého miesta v systemizácii, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4.

Zo skutkových okolností v danej veci teda vyplýva, že vedúci služobného úradu skončil so žalobcom štátnozamestnanecký pomer odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b/ zákona o štátnej službe z dôvodu, že v dôsledku systematizácie bolo zrušené jeho štátnozamestnanecké miesto hlavný radca, inšpektor práce a v odvolacom správnom konaní mal žalovaný správny orgán po doplnení dokazovania v intenciách názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky preukázané, že žalobcu nebolo možné trvalo preložiť na iné štátnozamestnanecké miesto podľa § 29 ods. 4 uvedeného zákona.

Pokiaľ žalobca namietal, že podľa systematizácie nebolo zrušené jeho štátnozamestnanecké miesto a nebolo preukázané zníženie mzdových prostriedkov určených pre štátnych zamestnancov, ani odvolací súd nemohol na jeho námietku prihliadnuť. Náležitosti systematizácie ustanovuje § 12 zákona o štátnej službe a v zmysle § 13 ods. 1 tohto zákona vedúci úradu je povinný sledovať, zabezpečiť a dodržiavať plnenie schválenej systemizácie. Pri rozhodovaní o skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b/ uvedeného zákona je vedúci služobného úradu povinný prihliadať na tú časť schválenej systematizácie, ktorou boli zrušené štátnozamestnanecké miesta. Zo skutkových okolností v danej veci vyplýva, že schválenou systematizáciou boli zrušené dve štátnozamestnanecké miesta hlavný radca, inšpektor práce. Z uvedeného teda vyplýva, že schválená systematizácia je pre vedúceho úradu záväzná a pri rozhodovaní o skončení štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b/ uvedeného zákona je povinný prihliadať len na tú jej časť, ktorou boli zrušené štátnozamestnanecké miesta, pričom v danom prípade bolo zrušené štátnozamestnanecké miesto, na ktoré bol zaradený žalobca.

Odvolací súd neprihliadol ani na námietku žalobcu, že neboli splnené zákonné podmienky podľa § 40 ods. 2, písm. b/ zákona o štátnej službe v spojení s § 29 ods. 4, pretože žalovaný pri doplnení dokazovania nepostupoval podľa názoru NS SR, keď si nevyžiadal stanoviská od iných služobných úradov v rámci Slovenska, predovšetkým od služobných úradov, ktoré navrhoval. Vôľou zákonodarcu ustanovením hmotnoprávnej podmienky – možnosť trvalého preloženia štátneho zamestnanca podľa § 29 ods. 4, pre platné skončenie štátnozamestnaneckého pomeru so štátnym zamestnancom odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b/, bolo zabezpečiť ochranu štátnemu zamestnancovi pred svojvoľným skončením jeho štátnozamestnaneckého pomeru zo strany služobného úradu, avšak na základe logického výkladu v intenciách rozumného myslenia z uvedenej právnej normy nevyplýva povinnosť pre služobný úrad hľadať voľné štátnozamestnanecké miesto pre štátneho zamestnanca, ktorého miesto bolo zrušené, na všetkých úradoch v rámci celej Slovenskej republiky. Výkladom právnej normy ustanovenej v § 40 ods. 2 písm. b/ v spojení s § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe vyplýva služobnému úradu povinnosť ponúknuť štátnemu

zamestnancovi, ktorého miesto bolo zrušené, voľné štátnozamestnanecké miesto v služobnom úrade podliehajúce jeho kompetencii.

Podľa názoru odvolacieho súdu doložením systematizácie schválenej Ministerstvom práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky zo dňa 29.11.2005 žalovaný v danom prípade preukázal, že nemal možnosť žalobcu trvale preložiť na iné štátnozamestnanecké miesto v služobnom úrade podliehajúce jeho kompetencii. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalobcu, že bolo povinnosťou služobného úradu, resp. žalovaného správneho orgánu si vyžiadať stanoviská od služobných úradov, ktoré navrhoval, jednak z dôvodu, že v odvolaní zo dňa 12.1.2006 proti prvostupňovému správne rozhodnutiu nevzniesol žiadne návrhy, týkajúce sa zisťovania možnosti jeho preloženia a súčasne v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na to, že aplikácia § 29 ods. 4 zákona o štátnej službe vzhľadom na uvedené u ďalších služobných úradov, by v skutočnosti v danej veci nebola ani možná, pretože nebolo v kompetencii služobného úradu žalovaného správneho orgánu rozhodovať o personálnych otázkach v týchto služobných úradoch a preto ani by nemohol žalobcu trvale preložiť na štátnozamestnanecké miesto v týchto úradoch.

Odvolací súd považoval za nedôvodnú aj námietku žalobcu, že v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nevykonával funkciu hlavný radca, inšpektor práce a nevykonával ani žiadnu činnosť v zmysle opisu činností štátnozamestnaneckého miesta, pretože rozhodnutím vedúceho služobného úradu bol zaradený mimo činnú štátnu službu. Podľa § 28 ods. 3 zákona o štátnej službe v čase zaradenia mimo činnnej štátnej služby **je štátny zamestnanec povinný dodržiavať povinnosti štátneho zamestnanca okrem povinnosti vykonávať štátnu službu.** Rozhodnutím o zaradení štátneho zamestnanca mimo činnú štátnu službu sa nemení druh jeho štátnej služby a ani jeho funkcia, na ktoré bol zaradený. Z právnej úpravy týkajúcej sa skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 zákona o štátnej službe nevyplýva osobitná úprava ustanovujúca právne postavenie štátneho zamestnanca zaradeného mimo činnú štátnu službu (a ani podľa § 27 písm. i/). Z uvedených dôvodov aj odvolací súd dospel k záveru, že skutočnosť, že žalobca nevykonával v čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru funkciu hlavný radca, inšpektor práce a nevykonával ani žiadnu činnosť v zmysle opisu činností štátnozamestnaneckého miesta, pretože bol zaradený mimo činnú štátnu službu, pre posúdenie dôvodov skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2, písm. b/, je právne irelevantná.

Pokiaľ žalobca vytýkal súdu prvého stupňa, že sa vo svojom rozsudku nijako nevysporiadal s jeho tvrdeniami uvedenými aj v odvolaní pod bodmi 2/ až 4/, čo robí jeho rozhodnutie nepreskúmateľným, odvolací súd sa s takýmto názorom žalobcu nestotožnil. Súd prvého stupňa správne zamerl svoju pozornosť pri súdnom prieskume napadnutého rozhodnutia žalovaného na splnenie zákonných podmienok skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2, písm. b/ zákona o štátnej službe, spočívajúcich v existencii dôvodu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru a v možnosti resp. nemožnosti žalobcu trvale preložiť na iné štátnozamestnanecké miesto podľa § 29 ods. 4, v dôsledku čoho bolo predchádzajúce rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu zrušené rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Skutočnosť, že súd prvého stupňa sa nevysporiadal s tvrdeniami žalobcu uvedenými aj v odvolaní pod bodmi 2/ až 4/ nemá za následok nezákonnosť jeho rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené, pokiaľ krajský súd žalobu zamietol z dôvodu, že preskúvané rozhodnutie žalovaného je vecne a právne správne, podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom, a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

Odvolací súd žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal v zmysle § 246c ods. 1 O.s.p v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1, pretože mu nevznikol právny nárok na ich náhradu, v dôsledku jeho neúspechu v tomto konaní.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 18. augusta 2010

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth

